

တောင်ဗိုလ်
စာပေတိုက်

ကလျာ

[ပြောဆိုမှု]

ပြန်နားပုံ

(ဒုတိယအကြိမ်)

ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာ စာ

ဤမြန်မာ့မိမိတို့ကို ... လွန်ခဲ့သော ၂၄ နှစ် နွေကာလက တောင်ကြီး ကောလိပ် ဆရာမများ အဆောင်မှာ ကျွန်မ တစ်လတာမျှ နေထိုင်၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။

ဇာတ်လမ်းမှာ ပါရှိသော တောင်ပိုင်းရမ်းနယ်မှ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံနှင့် အထူးသဖြင့် သမိုင်းဝင် 'မိုင်းပွန်မြို့'နှင့် တောတောင်ဝန်းကျင်ကို အသေးစိတ်ရေးသားနိုင်အောင် ကူညီခဲ့သော ညီမလေး စပ်မြင့်ကြည်၏ ကျေးဇူးတရားများကို ပြန်လည်အမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ...

စပ်မြင့်ကြည်နှင့် ကျွန်မမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း သူက ကျွန်မထက်ငယ်ပါ သည် ... ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ဝေးကွာသွားကြပြီးမှ သူက ကျွန်မကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ခဲ့ရာသည် ... ထိုအချိန်မှ စပြီး သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကျွန်မနှင့် အဆက်သွယ်မပြတ်ခဲ့ပါ။ ...

သူက စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာရရှိပြီးနောက်မှာ တောင်ကြီး ကောလိပ်၏ စာကြည့်တိုက်မှူး အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းချိန်မှာ "မမလာခဲ့ပါ"ဆိုသော မှာ ကြားချက်အရ သူနှင့်အတူ သွားရောက် နေထိုင်ပြီး ယခုဝတ္ထုကို အစမှ အဆုံးတိုင် တောင်ကြီးမြို့မှာ နေထိုင်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ...

ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဝင်ခန်းဒေသဖြစ်သော "မိုင်းပွန်မြို့"သို့ convoy ယာဉ်တန်းနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရောက်ခဲ့ကြပြီး မိုင်းပွန်မြို့မှာ နေထိုင်ခွင့်ရသည် မှာ လည်း ညီမလေး စပ်မြင့်ကြည်၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် ပါပင် ...

ပင်လုံနှင့် မိုင်းပွန်ဝန်းကျင်အနှံ့ လည်ပတ်လေ့လာကြချိန်မှာ ... ရှေးယခင်က ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပခဲ့ကြသော စော်ဘွားများ အစဉ်အဆက် စံမြန်းခဲ့ကြသည့်

‘မိုင်းပွန်ဟော်’

သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည် ... ယိုယွင်းယိုင်နဲ့ ပြီး ... ကျဆုံးခြင်း သရုပ်များ ဖြင့် ဟောင်းနွမ်းညှိုး လျော်နေသော ဤဟော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ညီမလေးစပ်မြင့်ကြည် ကြေကွဲစွာ ငိုကျွေးရှာသည် ...

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ နှင့်အတူ ကျဆုံးခဲ့ရှာသော အာဇာနည်ခေါင်းဆောင် မိုင်းပွန်စော်ဘွားကြီး စပ်စံထွန်းနှင့် မဟာဒေဝီတို့ ၏ သားသမီးလေးဦးအနက် အငယ်ဆုံးသမီးထွေးလေးမှာ ဤညီမလေး စပ်မြင့်ကြည် ... ဖြစ်ပါသည် ...

သူမိခင် မဟာဒေဝီမှာ သူငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည် ... စော်ဘွားကြီးမှာ လည်း ကျဆုံးခဲ့ လေပြီ

ဤမိုင်းပွန်ဟော်မှာ စော်ဘွားအဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး စော်ဘွားကြီးမှာ စပ်စံထွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤမိုင်းပွန်ဟော်မှ ကန်တော့ခံအဆောင်ကြီးကို မြင်ရချိန်မှာ စော်ဘွားများ ၏ ဘုန်းသမ္ဘာအရှိန် အဝါကို မျှော်မှန်းကြည့်နိုင်ပါသည် ...

ဤဟော်နန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး အငယ်ဆုံးမျိုးဆက်သွေး ညီမလေး စ

ပဲမြင့်ကြည် မပြောနှင့် ကျွန်မ ပင် မျက်ရည်ဝိုင်းခဲ့ရပါသည် ... ကြေကွဲမှုများ နှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ‘ဟော်’ ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ ကြရပါ၏။

ထို့နောက် တောင်ကြီးသို့ပြန်ပြီး ဤဝတ္ထုကို ဆက်ရေး၍ ပြီးဆုံးမှ ကျွန်မ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပါ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် သူရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတော့လည်း အမြဲလိုတွေ့ ဆုံပြီး တခြားခရီးများကို အတူထွက်ဖြစ်ကြပြန်သည် ...

နောက်ဆုံး သူခင်ပွန်း လေတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီး အငြိမ်းစားယူပြီး နောက် ခဏ အိမ်ငှားနေကြ သည် ... ထို့နောက်တွင် ဖြင့် သူ့ကိုချစ်သော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတည်းနေထိုင်သည့်အိမ်သို့ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြပါသည် ... သူ့မှာ သားသမီးလည်း မရှိပါ။

‘မမနဲ့ လည်း နီးအောင်’ဆိုပြီး ညီမလေး ပြောင်းရွှေ့လာသည့်အိမ်မှ သုဝဏ္ဏမှ ကျွန်မနေထိုင် သည့် အိမ်နှင့် ဟိုဘက်လမ်း သည် ဘက်လမ်းဖြစ်၍ နေ့စဉ်နီးပါး ဆုံဖြစ်ကြ။ အတူသွားကြ၊ အတူစားကြ နှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်နေဆဲကာလမှာ ...

နေ့လယ်အထိ အကောင်းပကတိ ... ညဉ့်နက်တော့မှ ... ဝေဒနာဖောက် လာပြီး ... ၂၀၀၈ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ မနက်မိုးမလင်းမီမှာ ကွယ်လွန်သွားရှာသည် ။

ဤမြန်မာ့မိမိဝတ္ထု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေရန် ... ကျွန်မ စာမူကြမ်းကို ဖတ်ရှုချိန်မှာ သူနဲ့ အတူနေထိုင်ခဲ့ သွားလာခဲ့ကြသည် များကို အသေးစိတ် ပြန်လည်သတိရပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းလှပါ သည် ...

ကံမဆိုးလှသော်လည်း ကံမကောင်းရှာသော ကျွန်မ၏ ချစ်ညီမလေး

စပ်မြင့်ကြည်၏ ကျေးဇူး တရားများကို ပြန်လည်တသ သတိရစွာဖြင့်
ဤအမှာ စာကို မှတ်တမ်းတင်ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်
ဒေါ်ကလျာ
၁၄-၅-၂၀၁၀

အခန်း ၁

ပွန်ချောင်းသည် မိုင်းပွန်မြို့ဦးမှ နေ၍ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေပေသည်။ ။

ကျောက်တောင် ကျောင်းနှင့် စေတီတော်များ တည်ရှိရာ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက် လျှင်‘မိုင်းပွန်မြို့’လေးသည် ရောင့်ရဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း စသော အမြတ်တရားများကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ငြိမ်းအေးစွာ ငြိမ်သက်နေရှာသည်။ ။

မောရှမ်းမြေ၏ တောင်ပေါ် သဘာဝမြို့များ အတိုင်း အနိမ့်အမြင့် အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ဆောက်တည် ထားသော အိမ်ငယ်များ ၊ အိမ်ကြီးများ တို့ ၏ နောက်ဘက်တွင် ကမ္ဘာ့သက်တမ်း နီးပါးတမျှ ခိုင်ကျည်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာနှင့်အတူသာ ပျက်သုဉ်းလေမည့် ရှမ်းရိုးမတောင်စွယ်တောင်တန်းများက ခိုင်ခိုင်မာမာ ထီးထီး မားမား ...

မိုးတိမ်နှင့် ထိမီအောင် လွင့်ပျံ့သွားကြမည့် တောင်ခိုးငွေ့တို့ က ခဲသားရောင် ဖျော့ဖျော့စပ်ထား သော အဖြူရောင်လို တောင်ကြောတစ်ဝိုက်မှာ ရှင်သန်လွင့်မျောနေကြသည်။ ။

ကျောက်တောင်ဟု အမည်ပေးထားရလောက်အောင်ပင် မြေသားမရှိ ပကတိကျောက်စွန်း ကျောက်ဆွယ် ကျောက်တုံးကြီးငယ်တို့ ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသော ‘ကျောက်တောင်ကျောင်း’ ဆရာတော် ဘုရားကို ပါလာသော မုန့်များကို ဆက်ကပ်လှူပြီး အဖော်များ နှင့်အတူ ကျောက်

တောင်ထိပ်ဖျားမှ ပြန်ဆင်းရန် ဖိနပ်ကို ငုံ့ယူနေစဉ် ...

"မမမုံ"

"ဟဲ့ ... စိုင်းပါလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီနေ့ ကုန် ရခဲ့လို့ လား"

"ကုန်လည်း ရတယ်၊ လူလည်း ရလာတယ်ဗျ"

စိုင်းလွမ်းအောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြေ၏။

ဤကောင်လေးသည် ဟိုင်းလပ်(စ်)ကား တစ်စီးဖြင့် တောင်ကြီး
မိုင်းပွန် ပြေးဆွဲနေသော ကားသမားလေး ...

"ကုန်ရောလူပါ ရလာတော့ ဒီအခေါက် စိုင်းတို့ ငွေအများကြီး ရပြီ
ပေါ့လေ"

"လူခမယူခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ အလကား တင်လာတာပါ"

"ဒါဆိုလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့"

"ဟိုလူ့ဆီက ကုသိုလ်မရချင်ဘူး၊ မမမုံ ဆီကပဲ ကုသိုလ်ရချင်တာ"

"ဘာပြောတာလဲ စိုင်းရဲ့ "

"အဲဒီစိုင်း အလကားတင်ခဲ့တဲ့ လူက မမမုံရဲ့ ဧည့်သည် တဲ့ ဗျာ၊ ရန်ကုန်
ကနေ မမမုံဆီ လိုက်လာခဲ့တာ တဲ့ "

"အို ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"မမက မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောနေ၊ ဟိုမှာ အကောင်လိုက်ကြီး ပါလာတာ
ကို"

"အို ..."

"မမမှာ ရန်ကုန်ကလာမယ့် ဧည့်သည် တစ်ယောက်မှ ကို မရှိပါဘူး၊
စိုင်းလည်း အသိပဲလေ"

"မသိဘူးဗျာ၊ မမမုံသာလိုက်ခဲ့၊ ဟိုမှာ သူစောင့်နေတယ်"

စိုင်းလွမ်းအောင်က စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် ရှေ့မှ ဆင်းသွားနှင့်၍ နောက်မှ
ကပ်လျက် လိုက်ဆင်းခဲ့ မိသည် ။ အုတ်လှေကား အကွေ့အချိုးရောက်
တော့ ...

အရပ်ရှည်ရှည် အသားညိုညို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သားသားနားနားနှင့်
အကောင်းစား အဝတ်အစား များကို ဆင်မြန်းထားသော အမျိုးသားတ
စ်ယောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ပင်ခုန်သွားမိ သည် ။

"အစ်ကိုတွေ့ဖို့ လိုက်လာတဲ့ မြနန်းမုံ ဆိုတာ သူပဲ"

"မြနန်းမုံ ..."

သူထံမှ ပထမဆုံးသော ကြားရသည့်စကားသံက မိမိအမည်ကို အံ့
ဩသလို ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်လို စူးစူးရှ
ရှကြီး စိုက်ကြည့်နေ၍ ...

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မြနန်းမုံပါ၊ ဘာ ... ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်
ရတာပါလဲရှင်"

သူက ဘာမှ မဖြေဘဲ သူ့ဂျာကင်အိတ်၏ အတွင်းပိုင်းကိုနှိုက်ပြီး စာ
တစ်စောင် ထွက်လာတော့မှ ...

"ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးနေလို့ လည်း သိမှာ မဟု
တ်ဘူး ၊ ရော့ ... ဒီစာကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါ"

မြနန်းမုံ ...

သရုပ်ပြဆရာမ

ဓာတုဗေဒဌာန

တောင်ကြီးကောလိပ်

ပင်လုံဆောင် ... ဖုန်း (.....)

လိပ်စာက မိမိသို့ ရည်ညွှန်းထားကြောင်း အတိအကျမို့ ဖွင့်ဖတ်လို
က်တော့ ...

သမီး မြနန်းမုံ ...

ယခု လာသူမှာ ‘ကိုပိုင်စိုး’ဖြစ်ပါတယ်၊ သူက စာရေးဆရာပဲ။

မိုင်းပွန်နယ်မြေနဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို သိချင်လို့ တဲ့ ။

အဲဒါ သိသလောက်ပြောပြလိုက်ပါ။

သမီး မြနန်းမုံ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

အမေ ဒေါ်လှရင်

မြနန်းမုံက စာကိုခေါက်၍ အိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်းက ...

"ဒေါ်လှရင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဗျာ ..."

ဧည့်သည် က တက်ကြွနေသော စိတ်များကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်
သို့ပင် အံ့ဩအားငယ်သွားဟန် ဖြင့် ...

"ဒေါ်လှရင် ဆိုတာကို တကယ်ပဲ မသိဘူးလားဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအမည်နဲ့ နန်းမုံရဲ့ အသိထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး ရှင်"

"ဟာဗျာ ... ဒုက္ခပါပဲ"

"ပြစမ်း မမ"

စိုင်းလွမ်းအောင်က မြနန်းမုံ၏ လက်ထဲမှ စာကို ဆွဲယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ရေးပေးလိုက်တာကတော့ အပိုင်ပဲ၊ မမမုံကို သမီးတဲ့ ၊ မမမုံရဲ့ အမေကဖြင့်"

"ဟဲ့ ... စိုင်း"

မြနန်းမုံသည် သူ့မိခင်ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို စိုင်းလွမ်းအောင် ဆက်ပြောလိုက်မှာ ကြောက်လန့် တကြီးဖြင့် တားမြစ်လိုက်ရင်း ...

"အင်းလေ - ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာမှ တော့ နန်းမုံသိသမျှ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ဘာသိချင်လို့ လဲဟင်၊ မေးပါ"

မြနန်းမုံ ပုံစံက အင်တာဗျူးဖြေသလို တစ်ထိုင်တည်းမေး၊ တစ်ထိုင်တည်း ဖြေလိုက်မည့် အသွင် သဏ္ဌာန်မျိုး။

စာထဲကအတိုင်း ဒီဘက်က သိလိုသမျှဖြေပြီးရင် မြနန်းမုံ၏ ကိစ္စ ပြီးပြီ၊ ဝတ္တရားကျေပြီဟူသော သဘောဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုပိုင်စိုး သိလိုက်ရသည် ။

ခက်ချေပြီ။

လွယ်လွယ်နှင့်လာ၍ ရသော အရပ်ဒေသ မဟုတ်။

ကွန်ဗိုင်း (Convoy)ခရီး၊ တစ်စီးချင်း သွားခွင့်မရှိ၊ စောင့်ရှောက်ရေး လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့နှင့်မှ လာ၍ ရသောလမ်း၊ ကိုးနာရီတစ်ကြိမ်၊ ဆယ့် နှစ်နာရီ တစ်ခါသာ သွားကြ လာကြမည့် မော်တော်ယာဉ်များ ကို စုပေါင်းစီတန်းပြီးမှ တစ်ကားလျှင် ရဲအစောင့်ရှောက် တစ်ယောက်စီ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးရသော တောင်ပေါ်ဒေသခရီးရှည်။

ယခု ကိုပိုင်စိုး လိုက်လာရသည် က ဆယ့်နှစ်နာရီခေါက်နှင့်မို့ ယနေ့ အဖို့ တော့ နောက်ကြောင်းပြန် စရာ ကားမရှိတော့၊ အကယ်၍ သုံးနာရီ ခေါက် ထွက်ပေးလျှင်လည်း ‘ထမ်(မ)ဆမ့်’မှာ ညအိပ်ချင်အိပ်ရ မည်ဟု ကြားခဲ့ရသည် ။

ယနေ့ညတော့ ဤမိုင်းပွန်မှာ မအိပ်၍ မရတော့။

"သိချင်တာ မေးပါနော်၊ အားမနာပါနဲ့ "

"တစ်လုံးမေး နှစ်လုံးမေးနဲ့ မေးပြီး ပြန်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ မြို့ထဲကို ပြန်သွားပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရမှာပဲ"

"အစ်ကို ကျွန်တော်နဲ့ လိုက် ..."

စိုင်းလွမ်းအောင်၏ စကား မဆုံးဖြစ်လိုက်။

မြနန်းမုံက တစ်စုံတစ်ခု မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် စိုင်းလွမ်းအောင်၏ စကား ရပ်ဆိုင်းသွားရ ကြောင်းကို မမြင်ရဘဲနှင့် ကိုပိုင်စိုး သိနေပါ၏။

သူ့ကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိကြကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့မြင်ရ၍ ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြနန်းမုံ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

"အစ်ကိုက ဘယ်လဲ၊ အသိတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆို"

"ရတယ် ညီလေး၊ ကူညီသူ တစ်ယောက်ယောက်တော့ တွေ့နိုင်
ကောင်းပါရဲ့ လေ၊ ယောက်ျားပဲ ကွာ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်လည်း ဖြစ်ပါ
တယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကားထဲကအိတ်ကို အစ်ကို ယူသွားတော့ မယ်
နော်"

စိုင်းလွမ်းအောင်က သူနှင့်အတူ တစ်ခရီးလုံး
စကားတွေပြောလာကြပြီး ပြေလည်လာခဲ့သော ဧည့် သည် ကို နှင်လွှတ်
လိုက်သလို ဖြစ်ရသည့်အတွက် အားနာတာထက် အစ်ကိုကို သနားနေမိ
သည်။ ။

မြနန်းမုံ အနေနှင့်လည်း သူမသိသော ရန်ကုန်မှ ဒေါ်လှရင် ဆိုသူ၏
စာနှင့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ် ဦးကို ဘယ်လိုကူညီရဲပါ့မလဲ။

"နေဦးလေ အစ်ကို၊ ဒီနေရာနဲ့ မိုင်းပွန်က လှမ်းသေးတာပဲ၊ လိုက်ပို့
ပေးမယ်လေ"

"လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရမှာ မဟုတ်လား၊ အစ်ကို ပြန်တတ်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးမယ်လေ"

"နေပါစေ ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုအိတ်က နံနေမှာ ၊ မန္တလေးကတည်းက မ
လျှော်ရသေးတဲ့ အဝတ်တွေ ပါလာတာ"

ကိုပိုင်စိုးနှင့် စိုင်းလွမ်းအောင်တို့ ၏ စကား မဆုံးသေးမီ ...

"မန္တလေး"

ဆိုသော စကားတစ်လုံး ကြားလိုက်ရသည် နှင့်ပင် မြနန်းမုံ ဆတ်ခနဲ
တုန်သွားမိ၏။ အသိအာရုံ တွင်းသို့လည်း ဝင်းခနဲ ရောင်ခြည်သစ်တစ်ခု
တိုးဝင်လာ၏။

"ဒေါ်လှရင်"

"အမေ ဒေါ်လှရင်"

မြနန်းမုံ၏ မန္တလေးတက္ကသိုလ် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကူညီခဲ့သော ဒေါ်လှရင်၊ အမေဟု ပင် မိခင်ကိုယ်စားပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ရဖူးသော ကျေးဇူးရှင် အမျိုးသမီးကြီး။

"ဟာ ... နေ ... နေပါဦးရှင့်"

မြနန်းမုံ၏ အထိတ်တလန့် အသံလေးကြောင့် ကျောက်ဆွယ်စွန်းတစ်ခုကို ကိုင်ရင်း သူ နောက်ဘက်သို့ လှည့်မော့ကြည့်လာ၏။

လှေကား ဆယ်ထစ်စာမျှ အကွာမှ နေ၍ မြနန်းမုံက ...

"သူ ... သူ ... မန္တလေးက လာတာလား ဟင်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒါဖြင့် ဒီစာဟာ ရွှေကျေးဥတိုက်က ဒေါ်လှရင်က ပေးလိုက်တာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

ကိုပိုင်စိုး၏ အဖြေက အင်အားမပြည့်ဝလှ။

"အို ... ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ကလာတာဆို၊ မန္တလေးက လာတာလို့ နန်းမုံ မသိလို့ ပါ"

"ဝီမြကလည်း ဗျာ၊ အခုမှ "

စိုင်းလွမ်းအောင်က ငယ်ငယ်က ခေါ်နေကျအတိုင်း ရှမ်းလိုခေါ်ပြီး ဒေါသလေသံနှင့်ပြော၍ မြနန်းမုံက သူ့ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်သောလေသံဖြင့်။

"ဘာအခုမှ လဲ၊ စိုင်းပဲပြောတော့ ရန်ကုန်က ဧည့်သည် ဆို"

"အေးလေ၊ အစ်ကိုက ရန်ကုန်က စာရေးဆရာပဲ ဆို"

သူတို့ နှစ်ဦး၏ အချေအတင်စကားကို ကြားရလေမှ ကိုပိုင်စိုးက ပြုံး
ရွှင်ရယ်မောစွာဖြင့် ...

"အကုန်ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်က ရ
န်ကုန်ကပါ၊ အလုပ်က စာရေးဆရာ၊ ဒါကြောင့် စာရေးနိုင်ဖို့ နယ်မြေသ
စ် ဗဟု သုတရှာဖို့ ထွက်ခဲ့တာပါ၊ ရန်ကုန်သား ကျွန်တော် ဟာ ရန်ကုန်
ကနေ တောင်ကြီးကို တိုက်ရိုက်လာတာမဟုတ်ဘဲ မန္တလေးကတစ်ဆင့်
ကားနဲ့ တောင်ကြီး ကို တက်ခဲ့တာပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ"

"ရှမ်းပြည်နယ်ကို လာပေမယ့် တောင်ကြီးလို ကလေးလို မြို့ကြီး
တွေကိုသာ ရောက်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းကိစ္စမကြီးမားဘဲ
မရောက်ရှိနိုင်တဲ့ ရှမ်းရဲ့ ပြည်နယ်တွေကို သွားချင်တယ်လို့ ပြောမိတာနဲ့
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မြတ်မော်ရဲ့ အဒေါ် ဒေါ်လှရင်နဲ့ အဆက်အသွယ်
ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီစာကို ကိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါပဲ မြနန်းမုံ"

"စိုင်း၊ စကားမရှင်းတာနဲ့ နန်းမုံက ရန်ကုန်ကပဲထင်ပြီး ဒေါ်လှရင်ဆို
တာ မသိဘူးလို့ ပြောမိခဲ့ တာပါ၊ ဒီအတွက် နန်းမုံ တောင်းပန်ပါတယ်ရှ
င်"

"မလိုပါဘူး ဗျာ၊ အခုလို ရှင်းသွားတယ် ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော် ဝမ်း
သာလှပါပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်လှရင်ဆိုတာ နန်းမုံတို့ ဖခင် လက်ထက်က မိတ်
ဆွေရင်းတွေပါ၊ နန်းမုံရဲ့ အဖေ ဆုံးတော့လည်း အမေဒေါ်လှရင်က ပစ်

မထားဘဲ နန်းမုံရဲ့ တက္ကသိုလ်စာသင်နှစ်တစ်လျှောက်လုံး ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။"

"သူကလည်း မြနန်းမုံဟာ သူ့သမီးလေးလိုပါပဲတဲ့ ၊ မင်းသိချင်တာမေးပါ။ ဒေါ်ဒေါ်က လွှတ်လိုက်တာဆိုရင် သူ ကူညီမှာ ပါတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင် လိုအပ်တာ ပြောပါ။ နန်းမုံ ကူညီပါ့မယ်"

"အေးလေ ... ခုမှ ၊ စောစောတုန်းကဆို အစ်ကိုကပဲ လာညာသလိုလိုနဲ့ ၊ ပီမြ မျက်နှာက ..."

"ဝင်မပါစမ်းနဲ့ "

မျက်နှာတည်တည်နှင့် လှည့်ပြောတော့ စိုင်းလွမ်းအောင် ငြိမ်သွားသော်လည်း ကြောက်ရွံ့သွားပုံ မရပါ။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရင်းနှီးမှု အတိုင်း အတာမှာ ကာလများ စွာကတည်းက ဆိုသည် ကို ကိုပိုင်စိုး မှန်းဆနိုင်ပါ၏။

စိုင်းလွမ်းအောင်ထံမှ 'ပီမြ'ဟု နှစ်ခါခေါ်သံကြားခဲ့ရသည် ။ ပီဟူသည် အစ်မဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ မြနန်းမုံက အစ်မမြဟု မခေါ်စေချင်၊ မမမုံဟု သာ ပြောစေချင်သော မြနန်းမုံက မျက်စောင်းတင်းတင်း ထိုးပစ်လိုက်သည် ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည် မှာ နှစ်ခါလုံးပါ။

"ဪ ... နောက်တစ်ခု တစ်ဆက်တည်း တောင်းပန်ပါရစေဦး"

"ပြောပါ ကိုပိုင်စိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလှေကားပေါ်မှာ မတ်တတ်ကြီး မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ဆင်းကြပါ စို့နော်"

"ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဲဒီကျောက်စွန်းလေးမှာ ခဏထိုင်ပါရစေလား၊ ခရီးပန်းလာသမျှ ရင်ကို အေးသွားတာပဲဗျာ"

"ထိုင်ပါ ကိုပိုင်စိုး၊ နန်းမုံတို့ ရဲ့ ရှမ်းမြေကတော့ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ကို အေးစေပါတယ်ရှင်"

"အလကား အစ်ကို၊ သူကိုယ်တိုင် နေချင်တာကျတော့ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဗျ၊ အလုပ်က တောင်ကြီးမှာ ရလို့ သာ"

မြနန်းမုံက စိုင်းလွမ်းအောင်ကို မျက်စောင်းစူးစူးထိုးရင်း

"သွားစမ်း၊ ကားထဲက သွားစောင့်နေ"

"ဟား ... ဟား နေပါစေဗျာ၊ စိုင်းလွမ်းအောင်က တကယ်ပွင့်လင်းရိုးသားတယ်၊ ကလေးဆန် တယ်ဆိုတာ လာကတည်းက ကျွန်တော်သိပါတယ်"

"ဒီလိုပဲ၊ နန်းမုံဆို သူအမြဲ နှောင့်ယှက်နေကျ"

"မြနန်းမုံတို့ မောင်နှမချင်း ပြောကြဆိုကြတာ ဘေးက ကျွန်တော်တောင် ပျော်မိတယ်၊ ကဲ ... စောစောက ကျွန်တော်စထားတဲ့ စကားကို ပြန်ဆက်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေဦး"

"ဘာမှ တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး၊ အစ်ကိုက ဧည့်သည် ၊ အသာစီးရပြီးသား၊ အိမ်ရှင်ဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ရမှာ ပေါ့ဗျ"

"စိုင်း တောင်အောက်ကို ဆင်းနေမလား၊ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားမလား၊ ဒါပဲပြော"

စိုင်းလွမ်းအောင်က ဘာမှ အဖြေမပေးဘဲ သူ့ပါးစပ်ကို လက်ချောင်းများ နှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ပိတ်ထား၍ ကိုပိုင်စိုးက ရယ်ပြီး မြနန်းမုံက ပြုံးဖြစ်လေသည် ။

"ဒီလိုပါ မြနန်းမုံ"

ကိုပိုင်စိုးက မြနန်းမုံသို့ စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်ပြီးမှ အားနာသွားသလို မျက်နှာကို လွင်ပြင်ဘက်သို့ လွှဲပစ်လိုက်ပြီး ...

"ဒေါ်လှရင် စာပေးလိုက်တာက မြနန်းမုံကို တောင်ကြီးမှာ တင်တွေ့ဆုံမေးမြန်း လမ်းညွှန်ခိုင်းဖို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါပေမဲ့ မနေ့က ညနေက ကျွန်တော် မြနန်းမုံနေတဲ့ ပင်လုံဆောင်ကိုရောက်တော့ မြနန်းမုံ မိုင်းပွန် ပြန်သွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ မှာ စရာရှိရင် မှာ ခဲ့ပါလို့ ဆရာမတွေက ဂရုစိုက်မေးပေမယ့် ကျွန်တော် မှာ ခဲ့လို့ လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်ကို သိမှာ မှ မဟုတ်တာ ..."

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ဒါနဲ့ ပဲ တည်းခိုခန်းပြန်ပြီး စဉ်းစားမိတယ်။ မိုင်းပွန် ကားဂိတ်ကိုလည်း စုံစမ်းမိတယ်။ ညကပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုင်းပွန်ကို ငါလိုက်သွားမယ်။ ဟိုမှာ ဆုံဖြစ်မှ သိလိုသမျှ ပိုပြီး တိကျမယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော် မဆင်မခြင်လိုက်လာခဲ့မိတာပါ"

"ရပါတယ်"

"တောင်ကြီးကုန်တိုက်ရှေ့က မိုင်းပွန်ကားဂိတ်ကို သွားတော့ ကားရှေ့ခန်းက စီးခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။ ဒါနဲ့ စိုင်းလွမ်းအောင်ကို မေးမြန်းတော့ မြနန်းမုံဆိုတာ သူ့အစ်မဆိုတာ သိရလို့ ကျွန်တော် သိပ်အား တက်သွားမိတာပေါ့"

"နန်းမုံကိုလည်း တွေ့လိုက်ရရော တက်သမျှအားတွေ ကျကုန်ရော ဆိုပါတော့နော်"

ရယ်မောမိကြသည် ။

"အဲ ... တောင်းပန်မယ်ဆိုတာက ခွင့်မတောင်းဘဲ လိုက်လာခဲ့မိတာ ကိုပါ"

"ရပါတယ်၊ နန်းမုံကတောင် အားနာသွားတာပါ"

"ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တာဝန်မပိုစေချင်ပါဘူး၊ ထမင်းဆိုင်မှာ စားပြီး တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်ပါ့ မယ်"

"မြန်မာထမင်းဆိုင်ရယ်လို့ သီးသန့်မရှိပါဘူး၊ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင် တွေတော့ ရှိပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီမိုင်းပွန်မှာ တည်းခိုခန်းလည်း မရှိပါ ဘူး"

"ဟင် ..."

"ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အိပ်ဖို့ စားဖို့ အတွက်က ဒီအရပ်ဒေသမှာ ဘာမှ ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ နန်းမုံတို့ အိမ်မှာ အိပ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ စိုင်း တို့ အိမ် လိုက်သွားလည်း ရပါတယ်"

သည် တော့မှ မြနန်းမုံနှင့် စိုင်းလွမ်းအောင်တို့ သည် သီးခြားစီနေသူ များ ဖြစ်ကြောင်း ကိုပိုင်စိုး သိလာရပါ၏။

"စိုင်းရော နက်ဖြန် ကားပြန်ထွက်မှာ လား"

"ထွက်ရမှာ ပေါ့"

"ဟာ ... ဒါဆို ခက်တာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"နန်းမုံလည်း နက်ဖြန် ပြန်ရမှာ "

"ဟာ ..."

အားတက်ရွှင်လန်းနေသော စိတ်တို့ အရှိန်လျော့သွားရပြန်သည် ။

"မဟုတ်ရင် နေပါတယ်၊ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး ခဏပြန်လာခဲ့လို့ ပါ"

"နက်ဖြန် ဘယ်အချိန် ပြန်မှာ လဲ"

"ရတယ်လေ၊ သုံးနာရီခေါက် ကားမထွက်ဖြစ်ဘူးဆိုမှ ဆယ်နှစ်နာရီ ကားနဲ့ ပြန်ကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ညနေနဲ့ နက်ဖြန်မနက်တစ်ပိုင်းတော့ အချိန်ရပါသေးတယ်"

မြနန်းမုံ၏ စကားထဲတွင် 'ပြန်ကြတာပေါ့'ဆိုလာ၍ သူပါ နက်ဖြန် ပြန်ရမည့်သဘော ပါရှိ၏။

နယ်မြေသစ် တစ်ခုကို တစ်ညအိပ်လောက် လေ့လာရုံနှင့် မပြန်ချင်။

သမိုင်းကြောင်း ကျယ်ဝန်းသော ဤမိုင်းပွန်မြို့ကိုလည်း အသေအချာ လေ့လာချင်ပါသေးသည် ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။

တည်းခိုခန်းမရှိသော တောင်ပေါ်မြို့လေးမို့ အိမ်ရှင်တို့ လက်ခံနိုင် သော အတိုင်းအတာအထိသာ နေခွင့်ရှိပါလေမည်။

"ကဲ ... ပြန်ကြရအောင်လေ၊ အိမ်မှာ ခဏနား ရေချိုးထမင်းစားဖို့ စီ စဉ်ပြီးရင် ဘုရားနဲ့ 'ဟော်' ဘက် သွားကြတာပေါ့"

ဒေသခံ အိမ်ရှင်တို့ က ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွား၍ သာ နောက်က လိုက် လာရသည် ။ ဤနေရာလေးမှ မပြန်ချင်သေး။

"အစ်ကို့ကို ကျောက်ဂူထဲ ဝင်ပြဦးမလား မမမုံ"

"အချိန်မရှိဘူး၊ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေလည်း ဘာမှ မပါဘူး၊ နောက်ပြီး လုံခြုံရေး ကလည်း လိုသေးတယ်၊ ပြန်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ"

မြနန်းမုံ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နေချင်သေးသော ကျောက်တောင်ချွန်း ကုန်းမြေပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ရ သည် ။

အရိုးဂူ ဖြစ်ပုံရသော အပေါ်၌ စေတီတည်ထားခြင်းမှာ စော်ဘွားအ ရိုးလား၊ မဟာဒေဝီ၏ ရုပ်ကြွင်းများ လား၊ သဘာဝအရ ချွန်ထွက်နေ သော ကျောက်စွန်းများ ပေါ်မှ စေတီကြီးငယ်များ ၊ ကိုးမြို့ရှင် နတ်ကွန်း စသည် တို့ ၏ သမိုင်းကြောင်းများ ။

ပွန်ချောင်းတစ်လျှောက်မှာ ကြီးမားလွန်းသော ရေရဟတ်ကြီးများ ကိုလည်း အနီးကပ် ကြည့်ချင် သော်လည်း ခွင့်ပန်၍ မတော်သေးသဖြင့် သာ ...

ရှင်းပြန့်သော လွင်ပြင်အလှ၊ တောင်တန်းနှင့် တောင်ခိုးဝေနေခြင်းများ ၊ မိုင်းပွန်မြို့ဦးကို ရစ်ခွေစီး ဆင်းနေသော ပွန် ချောင်း၏ လွမ်းမောစရာမြင်ကွင်းများကို မဝတဝ ကြည့်ပြီး သူတို့ နှင့်အ တူ ဆင်းခဲ့ရ သည် ။

"မြနန်းမုံ"

သူမကို ရှေ့မှ စကားပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု ဘေးမှ လည်းကောင်း၊ နောက်ဘက်မှ လည်းကောင်း မြင်နေ ရပါ၏။

"သွားသာ သွားပါ၊ မြနန်းမုံဆိုတာ သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ သိပ်လည်း လှတယ်"

ဒေါ်လှရင်၏ အမှာ စကား ဖြစ်၏။

‘သိပ်လည်း လှတယ်’ဆိုသော စကားသည် မြနန်းမုံအတွက် ပြည့်စုံခြင်းမရှိသေးပါ။

ကျောက်တောင်ပေါ်တွင် ပထမဆုံး စတင်မြင်ရစဉ်ကပင် ကိုယ်ခန္ဓာ

၏ လှုပ်ရှားမှုများအားလုံး စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည် ထင်မိ၏။

ရန်ကုန်၌ နေသော ရန်ကုန်သားမို့ သန်းနှင့်ချီနေသော ရန်ကုန်သူ အလှအပများ စွာကို မြင်ဖူး၊ လေ့လာဖူး၊ ရေးဖွဲ့ဖူးခဲ့သော စာရေးဆရာပါ။

ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမီ ဆိုသော ပန်းချီဆရာ၏ ရှုထောင့်မှ မဖော်ပြ နိုင်သော အလှတရားကို တင်စားထားသည် မှာ လူတိုင်း ကြားဖူးနေကျ ပါ။

ယခု သူက စာရေးဆရာ။ ရေးသားသီဖွဲ့မှု အတတ်ပညာဖြင့် အလှရှင်ကို စာဖတ်သူတို့ စိတ်၌ ထင်မြင်လာစေရအောင် သူရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်းမည် မထင်။

သန့်ရှင်းမွှေးမြနေသော ဆံပင်က လက်နေအောင်နက်ပြီး ရိုးရိုးလေး ပင် ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင် အုံက မြနန်းမုံ၏ ပထမဆုံးသော အလှကျက်သရေ။

ဖိနပ်ချွတ်၍ လျှောက်ဆင်းလာရသော လမ်းမို့ ခြေခုံ မို့မို့ပြည့်ပြည့် လေးက ဖွေးဖွေးအိနေသည် ။

သူမိခင်က လူ၏ အသားနှင့် ရွှေမှုန်တို့ ရောစပ်ပြီးများ မွေးဖွားထား လေသလားကွယ်။

မြနန်းမုံ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အထင်ရှားဆုံးနှင့် အလှဆုံးက ဝါရွှေသော အသားအရေ။

ကိုယ်ခန္ဓာက ကျစ်လျစ်ကြော့ရှင်းပြီး မြှောင့်မတ်လှပစွာ လျှောက်လှမ်းပုံက အမြင်ကို လွှဲမပစ် လိုက်ချင်။

နဖူးပြေပြေပေါ်မှာ ဆံပင်ကို သည် အတိုင်း လှန်ဖို့ထားသဖြင့် ဦးစွ

န်းချွန်ချွန်လေးက ထင်ရှားနေ သည် ။

အထူးခြားဆုံးက ဆွဲခြယ်သထားသည် သို့ပင်
အပြားအနည်းငယ်ကြီးသော မျက်ခုံးထူထူနက်နက် က နှာခေါင်းထိပ်အ
ထိ ဆက်နေပြီး လက်ယာဘက်မျက်ခုံးရင်းမှာ မှဲ့ညှိတစ်လုံးက ထင်ရှား
နေသည် မှာ ကျက်သရေရှိလှစွာ၏။

မြနန်းမုံ၏ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်း စသည် တို့ ကို တစ်ခုချင်း
ထုတ်ယူပြီး အလှရှင်များ စွာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်လျှင် နိုင်ချင်လည်း နိုင်မ
ည်၊ ရှုံးချင်လည်း ရှုံးမည်။

သို့သော်လည်း ...

ဤအလှအစိတ်အပိုင်းများအားလုံး စုစည်းပိုင်ဆိုင်နေသော အလှရှင်
မြနန်းမုံလို ပြည့်စုံစွာ လှသော အလှမျိုး ကိုပိုင်စိုး၏ အသက်နှင့်အမျှ
မမြင်ဖူးခဲ့သေးပါ။

သူ့အလှကိုကြည့်၊ သူ့အလှကိုတွေးပြီး ဝတ္ထုထဲမှာ ရေးဖွဲ့နိုင်ဖို့ အ
တော်ပင် အားထုတ်ရပါဦး မည်သာ။

ရင်အေးဖွယ် မောရုမ်းမြေမှ ငြိမ်သက်နေသော အလှများ စွာ၏ အ
လယ်မှာ ရှင်သန်နေသော မြနန်းမုံ၏ အလှဆုံး ရုပ်လွှာကြောင့် ...

မိုင်းပွန်မြေမှာ ပထမဆုံး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရသော အတွေ့ကြုံဦးကို
ရေးကွက်ရှာရန် ရောက်လာ သော စာရေးဆရာကိုယ်တိုင် ခံစားနေရပါ
လေပြီ။

အခန်း ၂

"ကဲ ... စိုင်း၊ ဆရာ့ကို ရေချိုးဖို့ ရေတွင်းလိုက်ပြပါ။ မမမဲ့ ဒီမှာ ညနေ စာအတွက် ပြင်ထားလိုက် မယ်"

"ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ တာဝန်မကြီးပါနဲ့ နော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်စားလို့ ရပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်လှရင်က မှာ လိုက်တယ်၊ မိုင်းပွန် ပဲပုပ် နာမည်ကြီးတယ်တဲ့ ၊ ပဲပုပ် တစ်ခွက်နဲ့ လည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီမှာ ကင်နေပါတယ်"

"အဲဒါ တစ်ခွက်ရရင် တော်ပါပြီ"

"မဟုတ်တာ၊ နန်းမဲ့တို့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဧည့်သည် ကို ဒီလို မရက်စက်တတ်ပါဘူး"

မြနန်းမဲ့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြောတော့ ကိုပိုင်စိုးပါ ကြည်နူးသွားရပါ၏။

"အိမ်ကတော့ မလှည်းမကျင်းဘဲ ပစ်ထားတာကြာလို့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်၊ အားနာလိုက် တာ"

"ကျွန်တော်ပြောရမယ့် စကားတွေပါ"

"ကဲ ... အားနာ ညီမျှခြင်း အားနာ၊ အားလုံးကျေပြီ သွားကြစို့"

စိုင်းလွမ်းအောင်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဝင်၍ ပြောရင်း ဆင်သွားသည့် နောက်က လိုက်ခဲ့ရ၏။

ခြံဝင်းက အကျယ်ကြီး၊ ထောပတ်သီးပင်၊ သရက်သီးပင်၊ ရှမ်းကျွဲ
ကောသီးပင်၊ ဩဇာသီးပင်၊ ဆီးပင် စသော မြေလတ်ပိုင်းဒေသမှာ ပေါ
က်ရောက်သော သီးပင်မျိုးစုံစွာ တွေ့နေရ၍ ...

"ပြည်မက အပင်မျိုးတွေ ဒီမှာ လည်း တွေ့နေရသားပဲနော် ညီလေး"

"မိုင်းပွန်က ပူရင် တအားပူတာ အစ်ကိုရ၊ ဒါကြောင့် အပင်မျိုးစုံ ပေါ
က်လို့ ရတာထင်တယ်၊ မိုင်းပွန်က ချိုင့်ဝှမ်းလိုဖြစ်နေတာ၊ ပေ သုံးထော
င်ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိတယ်"

"အင်း ... တောင်ကြီးထက် အများကြီး နိမ့်တာပေါ့ ဟိုက ပေလေး
ထောင့်ခုနစ်ရာကျော် မြင့်တာပဲ"

"ဒီမှာ ပိတောက်ပင်လည်း ရှိတယ် အစ်ကို"

"တောင်ပေါ်မြေမှာ တော်ဝင်ပိတောက်ပန်း မရှိဘူးဆို"

"မပေါက်တဲ့ မြို့တွေ ရှိလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဒီခြံဟာ မြနန်းမုံတို့ ရဲ့ ခြံလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို"

"အကျယ်ကြီးပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဖေက သိပ်တော်တာ၊
သနပ်ဖက်လုပ်ငန်းလုပ်ရင်း ကြီးပွားခဲ့တာ အစ်ကိုရ၊ အိမ်လည်း
ကြည့်ပါလား၊ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်၊ အဆောင်တွေနဲ့ အကြီးကြီးပဲ"

"အင်း ... ခုတော့ အတော်လေး ယိုယွင်းနေရှာပြီ၊ မြနန်းမုံရဲ့ အဖေ
တော့ ဆုံးတာ ကြာပြီလို့ ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်လှရင်က ပြောလိုက်တယ်၊ သူ့အ
မေရော"

စိုင်းလွမ်းအောင် ငြိမ်နေသည်။

"မြနန်းမုံက တစ်ယောက်တည်းသော သမီးလားဟင်"

စိုင်းလွမ်းအောင် မဖြေပြန်။

"ဟေး ... ညီလေး၊ အရှေ့က စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နဲ့ ဆင်းသွားလိုက်တာ အစ်ကိုမေးတာတွေ မကြားဘူးထင်တယ်"

"ကြားပါတယ် အစ်ကို၊ မမမုံတို့ ရဲ့ မိသားစုကိစ္စကိုတော့ မမမုံကိုပဲ မေးကြည့်ပါလေ"

"အို ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အမေက ဘယ်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမက ဘယ်နှယောက်ဆိုတာတွေဟာ လူတိုင်း လူတိုင်း မေးလို့ ရတဲ့ မိသားစုကိစ္စပဲ"

"မမမုံက သူတို့ အကြောင်း ဆရာ့ကို ဘာမှ မပြောရဘူးလို့ ပြောထားလို့ပါ"

"ဒီမှာ ညီလေး"

"ဗျာ ..."

"မြနန်းမုံဟာ အစ်ကိုရောက်လာတာကို နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ ယောက်ျားပဲကွာ၊ စပ်စုချင်တဲ့ စိတ်မရှိပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သိသင့်တဲ့ မေးခွန်းထက်လည်း အစ်ကိုမေးခွန်းက စွန်းထွက်မနေပါဘူးလေ"

"အစ်ကို မသိဘူးနော်"

"ဘာကိုလဲ"

"မမမုံရဲ့ ဘဝပေါ့"

"ဘယ်လို"

"မမမုံဟာ သိပ် သနားစရာကောင်းပါတယ်ဗျာ"

"သူ့ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့ လဲဟင်"

"လူတွေသူတွေသိလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ သူတို့ ရဲ့ မိသားစုကိစ္စကို သူတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာ"

"ဟင်"

"မမမုံဟာ တကယ် သနားစရာပါ အစ်ကိုရာ၊ ကဲ ... သူက အစ်ကို မသိစေချင်ဘူးတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ "

"အစ်ကို နားလည်ပါတယ် ညီလေး"

တွေ့စမြင်စကပင် ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်သော မိန်းကလေး၊

သူ့ဘဝ အကြောင်းအရာကလည်း သနားစရာဟု ဆိုလာသဖြင့် သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလှသော် လည်း လူမှုရေးအပိုင်းအရ သည် မျှထက် မကျော်လွန်သင့်ကြောင်း ကိုပိုင်စိုး နားလည်ပါ၏။

မြေနိမ့်ဆင်ခြေလျှောကို ဆင်း လာပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ရှေ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး သစ်ကိုင်း ပေါ်မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို တင်လိုက်သည် ။ ဤနေရာဝန်းကျင်၌ ရေချိုးစရာ ရေတွင်းတစ်တွင်းမှ မတွေ့ရ၍ ...

"ရေတွင်းက ဘယ်နေရာမှာ လဲ ညီလေး"

"ဒီမှာ လေ"

"ဟင် ... ဒါ ရေတွင်း"

မြေပြင်နှင့် တစ်ညီတည်းနေရာမှာ အုတ်ဘောင်လေး တစ်တောင်လောက် ပတ်လည်ခတ်ထား သည့်အတွင်းမှာ ရေအိုင်ငယ်ငယ် သေး

သေးလေးတစ်ခု ဘောင်ကိုပင် ကျော်လွန်ပြည့်လျှံ၍ မြေပြင်နှင့် ထိညီ
နေ၏။

"တောင်ပေါ်မြို့ပေမယ့် ရေရှားသားနော်"

"အစ်ကို ဘာပြောတာလဲ"

"ဒီရေတွင်း ပေါက်စလေးထဲကို ရေထမ်း ဝယ်ထည့်ထားရတာလား"

"ဟား ... ဟား ... အစ်ကိုက တကယ် ရယ်ရတယ်ဗျာ"

"ဘာလို့ လဲကွ"

"အဲဒီထဲ ဘယ်သူခပ်ထည့်မှာ လဲဗျ၊ အစ်ကိုချိုးကြည့်ဦးလေ၊ ဒီမှာ အ
စ်ကို မကြာမကြာပဲ တပ်မတော်ယာဉ်တန်းတွေ ဆင်းလာတဲ့ အခါ မိုင်း
ပွန်မှာ အမြဲနားတယ်၊ ထမင်းချက်ကြ၊ စားကြတယ်၊ ကျိုင်းတုံဘက်က
ကွန်ဗျူင်ယာဉ်တန်းတွေလည်း အမြဲလို ဆင်းကြတက်ကြတယ်"

"ကျိုင်းတုံ တာချီလိတ်အထိ ကုန်းလမ်းကသွားရင် ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိ
တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ၊ နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေတွင်းကို ဆက်
ညွှန်းပါရစေဦး"

"ကဲ ... ညွှန်းပါဗျာ"

"အဲဒီလိုအခါမှာ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံး လာချိုးကြတာတောင် ဒီ
ရေတွင်းက မလျော့ဘူး အစ်ကိုရဲ့ "

"ဟေ ..."

ကိုပိုင်စိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ဘေးမှာ စီချထားသော အုတ်ခဲ
လေးများ ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရေတွင်းထဲကို လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်

တော့ မြေပြင်နှင့် မထိမီ ...။

"လက်နဲ့ မထိပေမယ့် သိပ်လည်း မနက်ပါဘူးအစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲ စိမ့်ထွက်နေတယ်လေ၊ နွေတောင် ရေမခန်းပါဘူး၊ ဘေးကို လျှံလျှံကျ လာလို့ ဘောင်လေးခတ်ထားပေးရတာ၊ 'ရေထွက်'လို့ ခေါ်ပါတယ်အစ်ကို"

"ရေထွက်"

မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားသို့ သွားလာဖူးသော ကိုပိုင်စိုးမှာ ရေတွင်း ပေါင်းများစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါသော်လည်း ဤမျှ လွယ်ကူသက်သာစွာ ပေးစွမ်းနေသော သဘာဝ၏ စိမ့်စမ်းရေမျိုးကို တစ်ခါမျှ မကြုံဘူး ခဲ့။

"တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်ရဲ့ ဒီဘက် တောင်ပေါ်မြို့တွေမှာ သစ်ပင်ကြီး ငယ်တွေလည်း ပေါ့၊ တောလည်း ထူတော့ စိမ့်ရေတွေဟာ အမြဲထွက်၊ စမ်းရေတွေဟာ အမြဲကျနေတာပဲ၊ တကယ်ကို ရင်ချမ်း မြွေစရာကောင်း လှတဲ့ သဘာဝရဲ့ အလှတရားတွေပဲကွယ်၊ မိုင်းပွန်လာရတာ အစ်ကို တကယ်စိတ်ချမ်းသာ သွားပြီ"

ကိုပိုင်စိုးက အင်္ကျီချွတ်လိုက်၏။ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာမှ ကြွက်သားစိုင် မာမာကြီးများကို စိုင်းလွမ်းအောင်က အားကျစွာ ကြည့်နေသည်။

အပေါ်မှ ရေညှိပင် စိမ်းစိမ်းများကို ခပ်ထုတ်လိုက်တော့ အလွန်အလွန် ကြည်လင်အေးမြနေသော စိမ့်ရေကြည်ကို အားပါးတရ ခပ်ချိုးလိုက်သည်။ နွမ်းမောလာရသမျှအားလုံး ရေဆေးချလိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းကြည်လင်သွားရပါပြီလေ။

"တော်တော့လေ အစ်ကို၊ အေးနေဦးမယ်"

"ချမ်းတော့ လာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကြည်လွန်းလို့ ထပ်ထပ်ချိုးနေမိတာ ပါ"

ထိုင်လျက်နှင့် ဘေးဘက်က ရေအိုးတစ်လုံး ချပေးထားသည် ထက် ပင် ခပ်ရလွယ်ကူနေသော ရေထွက်ဆိုသည့် ရေတွင်းမှ ရေများကို အား ပါးတရ တစ်ဝကြီးချိုးပြီး ပြန်တက်လာကြတော့ မြနန်းမုံ၏ ထမင်းပိုင်း က အဆင်သင့်။

ကိုပိုင်စိုးက ဂျင်းပဲနံ၊ တီရှပ်နှင့် ဂျာကင်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည် ။

အပြင်မှာ ဆည်းဆာရောင်က တောက်ပနေဆဲမို့ ဧည့်သည် တစ် ယောက် လမ်းထွက်ရန် အကောင်း ဆုံးအချိန်ဖြစ်၍ လျှောက်လည်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေချိန်မှာ ...။

မြနန်းမုံသည် ဆွယ်တာအနက်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး ကပိုကရီပုံစံနှ င့်ပင် ...

"ကိုပိုင်စိုး ခဏလေးနေခဲ့ပါဦးလားနော်၊ နန်းမုံနဲ့ စိုင်းနဲ့ အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စလေးရှိနေလို့ အပြင် သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဝီမြကလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ကျန်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် လိုက်လို့ လည်း မဖြစ်ဘူးလေ စိုင်းရဲ့"

"ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ မောင်နှမချင်း ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ ဗျာ၊ သွားကြပါ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း နေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ တွေ့ခဲ့ ကြုံခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေကို မှတ်တမ်းရေးထားရဦးမယ်"

"အစ်ကို ကျွန်တော့်ကားအကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော် ကားမောင်းကျွမ်း

ကျင်ကြောင်းလည်း ထည့်ရေး ပါနော်"

"စိတ်ချ၊ ညနေကချိုးရတဲ့ ရေတွင်းလေးအကြောင်းတောင် ပါဦးမယ်"
"

"ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်လိုက်မင်းသား နေရာထားဗျာ
နော်"

"မင်းသမီးရောကွ"

"အစ်ကို ဖန်ဆင်းပေးနော် လှလှလေး"

"ကဲ ... စိုင်း သွားစို့၊ ဟိုက သိတဲ့ အတိုင်း"

စိုင်းလွမ်းအောင် ပျော်နေသလို မြနန်းမုံမှာ မပျော်နိုင်ရှာ။ ပူပန်စိုးရိမ်သော မျက်နှာခွမ်းလေးနှင့် အိမ်ပေါ်ကအလျင် ဆင်းသွားနှင့်၏။ ခြံဝနား ရောက်လာခါနီးမှ မြနန်းမုံက ပြန်လှည့်လျက် ...

"ဒီည အတူလာအိပ်ကြမယ့် ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်ကို ကြိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဆရာ မပျင်းရအောင်ပါ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မြနန်းမုံ၊ ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်မထားပါနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့လည်း ဖြစ်ပါတယ်"

မြနန်းမုံတို့ ကွယ်ပျောက်သွားတော့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ ကိုပိုင်စိုးတစ်ယောက် တည်း။

အလယ်ခန်းမှ တံခါးမကိုသာ ဖွင့်ထားသည် ။
ဘေးတံခါးကြီးနှစ်ပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက်များ အားလုံး ပိတ်ထား၍ တစ်အိမ်လုံး ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေလေသည် ။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ခိုတစ်ကောင် ညည်းသံလို ညည်းညူသံတစ်ခုကို ခ

ပ်သဲ့သဲ့ ခပ်မှန်မှန် ကြားနေရ လေသည်။ ။

အာရုံကြီးစွာ မစိုက်မိပါဘဲနှင့် မြေနန်းမုံတို့ တစ်အိမ်လုံးသို့
လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ကျွန်း မှန်ဗီရိုကြီး၊ ဘဲဥပုံ စားပွဲဝိုင်းကြီးများက
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ သဖွယ် အိုမင်းလှချေပြီ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာက ကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့ဖူးသော မိသားစု
တစ်စု ဖြစ်ကြောင်းတော့ သက်သေခံနေ၏။

ယခုအချိန်၌ မူ ကျဆုံးခြင်းများ စွာဖြင့် အားလုံး လိုအပ်ခြင်းဖြင့်သာ
ပြည့်စုံနေသော အိမ်တစ် ဆောင်၊ မိသားစုတစ်စုဖြစ်နေကြောင်း ညွှန်း
ဖော်နေပေသည်။ ။

"အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

"ဟင်း ..."

ဟူသော ညည်းညူသံက ပိုမိုနီးကပ်လာခဲ့သဖြင့် ကိုပိုင်စိုး အာရုံစိုက်
လိုက်ပြီး ...

"လူတစ်ယောက်ယောက်များ ညည်းနေတာလား"

"ဟင်း ... အ ... မယ် ... လေး"

သေချာပြီ လူတစ်ယောက်၏ အော်ညည်းသံ။

ကိုပိုင်စိုးသည် အသက်ရှူပင် ရပ်ဆိုင်းကာ နောက်ထပ်ပျံ့လွင့်လာမ
ည့်အသံကို အာရုံစိုက်နေဆဲ။

"ဟော ... ကြားရပြန်ပြီ၊ ဒါ ... ဒါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပဲ၊ အပေါ်
ထပ်က သေချာပြီ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာ လှေကားရှာမတွေ့။

"နှစ်ထပ်အိမ်ပဲ၊ လှေကားတော့ ရှိရမှာ ပေါ့"

သည် အတွေးဖြင့် အိမ်လုံးအနှံ့ရှာသော်လည်း မတွေ့။

"ဟော ... ဒီဘေးမှာ တော့ တံခါးတစ်ချပ်၊ ဖွင့်ကြည့်မှ ပဲ"

ကန့်လန့်သစ်သားမင်းတုပ် အကြီးကြီးကို မ၊ဖြုတ်ပြီး တံခါးကို အသာလေးဖွင့်လိုက်တော့ အလယ်၌ အဆောင်ငယ်တစ်ခု တစ်ဆင့်နှိမ့်ထား၏။

အောက်သို့ မဆင်းသေးဘဲ ခေါင်းပြုပြီး ဝဲယာကြည့်လိုက်တော့ ...

တွေ့ပြီ အခိုင်အခံ့ လှေကားကြီးတစ်ခု။

ကိုပိုင်စိုးက လှစ်ခနဲ ဆင်းချလိုက်ပြီး လှေကားအတိုင်း လွတ်လပ်စွာ တက်သွားမိ၏။ လှေကား အလယ်၌ တံခါးတစ်ချပ်ရှိ၏။ စေ့ရုံစေ့ထားသဖြင့် တွန်းဖွင့်နေဆဲမှာ ...

"အို ... ငါက ဧည့်သည် ပဲ၊ မြနန်းမုံတို့ ရဲ့ ပိတ်ဆီးထားတဲ့ အပေါ်ထပ်အထိ တက်ကြည့်ဖို့ တော့ မသင့်ဘူးထင်ပါရဲ့ လေ"

အတွေးမှန်ဖြင့် လှည့်ပြန်ရန် တံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်နေဆဲမှာ ...

"အ ဟင်း ... ဟင်း ..."

"အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ရာပါ"

"လာပါ ဟူသော အသံနက်ကြီး မဝီမသကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျောထဲက စိမ့်တက်လာအောင် ကြောက်သွားမိသည် ။"

"အိုး ... ဟိုး ... အီး ..."

အသံကြီးက ပိုကျယ်လာသဖြင့် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထသွားမိသည်။ သူတစ်သက်တွင် သည် မျှ လောက် ချောက်ချားစရာမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးခဲ့ပါ။

အချိန်က မှောင်ရီဖျိုးဖျိုး။

ကြီးမားသော အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ ညည်းညူသံကြီးနှင့် သူနှစ်ယောက်တည်း။

"ငါ့ကို တမင် အပေါ်ရောက်အောင် သွေးဆောင်ပြီး ခေါ်နေတာလား။"

"တကယ် ဒုက္ခရောက်လို့ ညည်းနေတာလား။"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့ခန်းပြန်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။"

ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လှေကားရင်း ရောက်ပြီးကာမှ ...

"မဟုတ်သေးဘူး ငါယောက်ျားပဲ၊ ပြီးတော့ လူနေခဲ့တဲ့ အိမ်ထဲမှာ ပြဿနာကို ဘာလို့ ရှောင်ပြေး ရမှာ လဲ၊ ငါတက်ကြည့်မယ်၊ ကယ်တင်ကူညီစရာရှိလည်း ကယ်တင်ရအောင် ဒီကိစ္စကို မြဲနန်းမုံတောင် သိချင်မှ သိမှာ "

ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့လည်း ခြေလှမ်းများက တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိတော့။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အိုက်လှောင်မွန်းပိတ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တံခါးပေါက်များအားလုံး ပိတ်ထားသဖြင့် သန့်ရှင်းသော လေရော အလင်းရောင်ပါ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

ခဏရပ်ပြီးမှ ခပ်ဖျော့ဖျော့တိုးဝင်နေသော အလင်းရောင်ဖြင့် အရာ

အားလုံးကို မြင်သာလာခဲ့ သည် ။

အလယ်တွင် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း ခေါင်းရင်းထိပ်တွင် ပန်းများ နွမ်းခြောက်နေသော ဘုရား စင်တစ်စင်နှင့် ဘေးမှာ ကပ်လျက် အိပ်ခန်း တစ်ခန်း။

အပေါ်ထပ်မှ အသံလာစရာဆို၍ ပိတ်ထားသောအခန်းတံခါးသာရှိ ၏။

ကိုပိုင်စိုးက ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အပေါ်ထပ်၏ ခန်းမတွင်းသို့ ခပ် သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်မိ သည် နှင့် ...

"ဟာ ..."

လူဝင်လာသံကြောင့် လင်းနို့များ လန့်ထပျံ့ပြေးသွားသံက ချောက်ချားစရာကောင်းလှပေသည် ။

လန့်မအော်ဖြစ်အောင် စိတ်ကိုထိန်းရင်း ခြေခပ်ဖွဖုန်းလျက် အခန်းတံခါးရှေ့ရောက်လာတော့ တံခါးကို အပြင်မှ သော့ပိတ်ခတ်ထား သည် ။

ဘာသံဆို ဘာသံမှ မကြားရ။

အခန်းကို လက်နှစ်လုံးခန့် သစ်သားချောင်းလေးများ နှင့် လှပအောင် ဆက်စပ် ရိုက်ကာထားလေ သည် ။

"အသေပိတ်ထားပါလား"

တစ်နေရာမှ လစ်ဟနေသော နေရာမရှိ၍ ကိုပိုင်စိုးတွေဝေနေမိသ ည် ။

အသံလာရာသည် ဤအခန်းတွင်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား။

စပ်ထားသော ပျဉ်များကို တစ်ချောင်းချင်း လိုက်စမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ...

"ဟာ ... ဒီမှာ အပေါက်လေးတစ်ပေါက်"

ဝမ်းသာစွာဖြင့် အပေါက်လေးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ပထမအ
ထဲမှာ မည်းမှောင်နေသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

အနီးမှ တံမြက်စည်းကိုယူပြီး ဖုန်လူးနေသော ထရံနှင့်
အပေါက်ကြားကို လှည်းချပြီး ကြည့်လိုက် တော့မှ အခန်းတွင်း၌ ခုတင်
တစ်လုံးရှိနေသည် ကို မြင်သာလာရသည်။

"မည်းမည်းအပုံကြီးဟာ ဘာလဲ"

"လူလား"

ခုတင်ပေါ်မှာ အနက်ရောင် ပုံပုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ချောင်းကြည့်နေဆဲမှာ ပင် ...

လှုပ်လာသည်။

လူတစ်ယောက် ရှိနေသည် ပဲ။

သော့ခတ်ထားသော အခန်းတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသဖြင့် ထူး
ဆန်းစွာ ကြည့်နေဆဲမှာ ခြေထောက်နေရာက လှုပ်ရှားမှုများ တော့ အန
က်ရောင်စောင်ကြီး လွတ်ထွက်ပြီး ခြေအစုံ ပေါ်လာသည်။

"ဟာ ... ဟာ"

ကိုပိုင်စိုး အကြီးအကျယ် လန်ဖျပ်အံ့သြသွားရပါပြီ။

ထိုလူ၏ ခြေနှစ်ချောင်းလုံး ခုတင်၏ ခြေရင်းတိုင်နှင့် ကပ်ချည် တုပ်
နှောင်ထားလေသည်။

ထိုစဉ် အောက်မှ လူသံများကြားရပြီး နားစွင့်လိုက်တော့ ...

"ဆရာမ လွှတ်လိုက်လို့ "

"ဧည့်သည် ဘယ်ရောက်သွားလဲဗျ"

အသံများ ကြားလိုက်ရသည် နှင့် အခန်းဝမှ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးပြီး
လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းမိ လျက်သား ဖြစ်သွားရလေသည်။ ။

လှေကားလယ်မှ တံခါးကို ပိတ်နေစဉ်မှာ မှ အပေါ်ထပ်၏ တံခါးကို
မပိတ်ခဲ့ရသေးကြောင်း သတိရလာသည်။ ။

မတတ်နိုင်တော့။

ဘေးတံခါးပေါက်မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်ချိန်မှာ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းရွယ်
လူပျိုပေါက် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"အစ်ကိုက ဧည့်သည် ဆိုတာလားဗျ"

"ဪ ... ဟော် ... အေး ... အေးကွ"

ကလေးများ ၏ မျက်လုံးမှာ ဘာသံသယမှ မတွေ့ရ၊ ဤသို့ အပျံစား
အဝတ်အစားနှင့် လူချောချော တစ်ယောက်သည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်ကို
လုပ်လာလိမ့်မည်ဟု ကလေးများ တွေးမိကြအံ့ မထင်ပါ။

ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားနှင့်ပင် တံခါးမင်းတုပ်ကို ပြန်ထိုးပြီး က
လေးများကို ပြုံးပြလိုက် ရသည်။ ။

ကလေးတွေကလည်း ကိုပိုင်စိုးကို စကားမပြောရဲကြ၊ ကိုပိုင်စိုး
ကျောခိုင်းထားချိန်မျိုးမှာ သာ သူတို့ ချင်း တီးတိုးပြောနေတတ်ကြသည်

။

"မင်းတို့ ဆရာမက ဘယ်လိုမှာ လိုက်လဲဟင်"

"ဧည့်သည် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရလို့ သွားစောင့်ပေးပါတဲ့ ၊
လိုတာလည်း လုပ်ပေးလိုက် ပါတဲ့ "

"ဪ ... ဪ"

"နောက် အောက်မှာ ပဲနေတဲ့ ၊ အလယ်ခန်းမှာ ပဲနေတဲ့ "

ကိုပိုင်စိုး ခေါင်းညိတ်မိသည် ။

ကလေးများကိုလည်း ဘာမှ မေးမနေချင်တော့။

အပေါ်ထပ်မှ တုပ်နှောင်ခံ လူသားတစ်ယောက်နှင့် စောစောဆီမှ ည
ည်းညူသံတို့ သည် အတူတူပဲ လား၊ တစ်ယောက်တည်းလား၊ သို့မဟုတ်
တစ်နေရာဆီကလား။

တစ်ဆက်တည်း အော်ညည်းသံကြောင့်
အပေါ်ထပ်တက်တော့လည်း လင်းနို့များ လန့်ပျံသံမှ လွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှ
မကြားရ။

တုပ်နှောင်ခံထားရရုံမက အခန်းတံခါးကိုပါ သော့ပိတ်၍ ဖမ်းဆီးပိ
တ်လှောင်ထားသောသူသည် ဘယ်သူပါလိမ့်။

ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ဟူ၍ ပင် သိခွင့်မရခဲ့မီ အောက်သို့ ပြေး
ဆင်းလာခဲ့သည် ။

ကလေးတို့ ချင်း စကားသံက ကျယ်လောင်လာ၍ ပဲလားမသိ၊ နောက်ထပ် ညည်းညူသံလည်း မကြားရတော့။

တောင်ပေါ်မြို့ငယ်လေး၏ သဘာဝအတိုင်း ည ၇နာရီကျော်သည် နှ
င့် အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်သွားခဲ့လေပြီ။ အဖြူရောင်နယ်မြေ မ
ဟုတ်သဖြင့်လည်း ညဘက် လမ်းထွက်မယ့်သူ သိပ်မရှိကြ။

"မင်းတို့ ဆရာမလည်း မလာသေးပါလားကွ"

"ဟိုလိုက်သွားလား မသိဘူး"

"ဘယ်ကိုလဲဟင်၊ ဘယ်လိုက်သွားတာလဲ"

ကိုပိုင်စိုး၏ မေးခါန်း မပြီးဆုံးမီ ခပ်ကြီးကြီးကောင်လေးက သူ့အဖော်ကို ပခုံးနှင့်တိုက်ပြီး အချက် ပြလိုက်၍ စကားစဖော်ပေးသော ကောင်လေးလည်း ဆိတ်ငြိမ်သွားတော့သည်။ ။

ကိုပိုင်စိုးလည်း ဘာမှ ထပ်မမေးဖြစ်တော့။ အားလျော့စွာမျှော်နေဆဲ။ ။ ၇ နာရီခွဲပြီးကာမှ နှင်းစက် တို့ စိုရွဲလျက် မြနန်းမုံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

ဆွဲလာသော မီးအိမ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တော့မှ တစ်ခန်းလုံး လင်းသွားတော့သည်။ ။

"ဆောရီးပဲ ဆရာရယ်"

မြနန်းမုံ၏ အသံများ တုန်လှချေသည်။ ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း နီမြန်းလို့ ၊ မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံးလည်း ပိတ်မတတ်မို့လို့။ ။

"အို ... မြနန်းမုံ အကြီးအကျယ် ငိုလာပါလား၊ ဘယ်နေရာသွားပြီး ဘာများ ဖြစ်လာခဲ့သလဲ ကွယ်"

သိချင် ကြားချင်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာသာ နေရပါလေမည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မေးဖြစ် လိုက်ပါ၏။

"ပြန်လာတာ မြနန်းမုံတစ်ယောက်တည်းလားဟင် ညီလေး စိုင်းလွမ်းအောင်ရော"

"ပါပါတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်း ပြည်သူ့စစ်က ရဲဘော်လေးတွေနဲ့ စကားပြောနေပါတယ်"

"ဒါနဲ့ မြနန်းမုံ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လားဟင် ကျွန်တော့် ကိုကျွေးပြီး ထွက်သွားလိုက် တာပဲ"

"နန်းမုံ ထမင်းလည်း မစားချင်တော့ပါဘူး"

သူ့ကိုဘာမှ ထပ်မမေးဖြစ်တော့။

မြနန်းမုံက ဗီရိထဲမှ သိုးမွေးစောင်တစ်ထည်ကိုယူ၍
သိုင်းခြုံလိုက်ပြီး ...

"ဟော ... စိုင်းပြန် လာပြီ၊ ဆရာ့ကို တောင်းပန်ရတော့မှာ ပဲ"

"ဘာများ လဲ မြနန်းမုံ"

"နန်းမုံ ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင်တာကိုပါ"

"ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ မြနန်းမုံရယ်"

"ဒီညလည်း ဒီမှာ အိပ်လို့ မဖြစ်လို့ စိုင်းတို့ အိမ်မှာ ပဲ လိုက်အိပ်ပေးပါနော်၊ ဟိုမှာ စိုင်းလာနေပြီ"

"ကဲ ... လာ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပဲ လိုက်အိပ်တော့၊ ဟေ့ ... ညီလေးတို့ လည်း လာကြ"

"ဟာ ... ဒီကလေးတွေ ခေါ်လာခဲ့လို့ မြနန်းမုံ တစ်ယောက်တည်း ...

"

"ရပါတယ် ကိုပိုင်စိုး"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီမှာ မြနန်းမုံ တစ်ယောက်တည်း ..."

"လာစမ်းပါ အစ်ကိုရာ မမမုံနားမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေလို့ မဖြစ်လို့ "

"ဟင် ..."

ရေးကွက်လာရှာသော စာရေးဆရာကိုယ်တိုင်ပင် ရေးစရာဝေးလို့
ဇာတ်လမ်းကိုပင် မတွေးနိုင် သေးဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါထဲမှာ ချာချာ
လည်သလို ခံစားနေမိရင်းက ...

စိုင်းလွမ်းအောင်၏ နောက်မှ အမှောင်လမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ရပါလေ
တော့သည်။ ။
